

החלטה

לדברי ב"כ האיש בית הדין גינה את ההסכם המוצע, ואכן
בך: 'הסכם' שמהותו היא סחיטה ראוי לכל גנאי

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ב"ה

תיק 1528141/7

בבית הדין הרבני האזורי אריאל

לפני כבוד הדיינים:

הרב יחיאל חיים פריימן

המבקשת: עניה רות בן דוד (ע"י ב"כ עו"ד רבקה שיר לביא זינאתי)
נגד

המשיב: יעקב בן דויד (ע"י ב"כ טו"ר זיו ברקוביץ ועו"ד וטו"ר צבי גלר)

הנדון: דרישותיו של בעל מעגן ל'הסכם' שבו תווטר האישה על זכויותיה

החלטה

נוכח תגובת באי כוח האיש להחלטה הקודמת ולעמדת האישה לעניין ההסכם שהציע מרשם באמצעותם מוצא בית הדין לנחוץ להבהיר 'ברחל בתך הקטנה':

א. ההסכם המוצע לוקה בפגמים שעליהם עמדתי בהחלטתי הקודמת.

ב. בשום מקום ובשום שלב לא הואשמו באי כוחו של האיש בהתנהלותו של מרשם, בית הדין התרשם כי מצידם של באי כוח האיש קיימת הנכונות לנסות ולהביא את מרשם לידי הסכמה להסכם ראוי והוגן (או לקיום פסק הדין לגירושין, שהוא פסק דין חלוט ומחייב, והמשך התדיינות לאחר מכן ככל שסבור הוא כי זכאי הוא בדין לזכויות כאלה או אחרות), אלא שהלה אינו נכון לכך.

האמירה היחידה בהחלטה המתייחסת לבאי כוח האיש היא זו שבה צוין כי ההסכם "שלא כדברי באי כוח האיש, אין הוא תואם להסכמות שעליהן דובר בדיון", ואכן כך הדבר כפי שמודים גם באי כוח האיש (גם אם בצירוף הסברים).

ג. התייחסותם של באי כוח האיש אל הפערים בין ההסכם המוצע לבין דרישותיה של המבקשת ואל המתווה שהוצע בדיון כפערים זניחים – תמוהה, אך ככל שלדעתם כך הוא: אדרבה, יפעלו להניע את מרשם להגיע להסכם הוגן אם כל שנדרש ממנו לשם כך הוא לוותר על דרישות שמשמעותן הכלכלית היא כה זניחה...

ד. לדברי ב"כ האיש בית הדין גינה את ההסכם המוצע, ואכן כך: 'הסכם' שמהותו היא סחיטה ראוי לכל גנאי (ושוב יודגש: האשם אינו מוטל לפתחם של באי כוח האיש אישית אלא לפתחו של מרשם).

אך האמירה הנלווית לכך כי בכך נתן בית הדין לאיש 'שלל תירוצים' להתנגד לו – ראויה לגינוי, והפעם אכן מופנים הדברים אל באי כוח האיש שהאמירה היא לכאורה אמירתם

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

שלהם: סירוב האישה להיכנע לסחיטה מצד בעל מעגן – צודק הוא (אם כי יש מקרים שעשוי הוא להיות לא 'חכם' והדברים אמורים גם בהקשר לטענות בדבר מצבו הנפשי של האיש והשלכותיו האפשריות) ואינו זקוק ל'תירוצים'.

בית הדין אינו מספק 'תירוצים' לאיש, אך חובתו אף כשמוצג לפניו הסכם 'מוסכם' הנראה כבלתי הוגן, להעמיד את הצדדים על פגמיו וליקוייו של ההסכם טרם יאשר אותו, שכן מצווה הוא לאשר הסכם רק לאחר שנוכח כי נעשה בהסכמה חופשית ומתוך הבנת משמעויותיו ותוצאותיו. בית הדין שאינו נוהג כך – הוא שנוהג שלא כדין.

על אחת כמה וכמה כשאין מדובר בהסכם המוגש לבית הדין על ידי שני הצדדים כביכול כשהוא כבר מוסכם ומקובל על שניהם, אלא ב'הסכם' חד-צדדי שצד אחד דורש ממשנהו להסכים לו למרות היותו בלתי-הוגן ותוך ניצול עמדת הכוח הנשענת על סירובו של אותו צד לקיים פסק דין חלוט ואת חובו שעל פי דין תורה ועל פי החוק גם יחד וליתן גט.

הדבר היחיד הראוי לכינוי 'תירוצים' הוא תירוציו של האיש לסירובו ליתן גט ולדרישותיו המופרכות כתנאי לו.

ה. הטענה כי מצד האיש התנהלותה של האישה הייתה בלתי הוגנת וכו' אינה יכולה להתקבל מן הטעם הפשוט שאין אחד מבעלי הדין יכול לדון ולהכריע במחלוקת שביניהם "הוא הדין, הוא עד, הוא בעל דין" יכול להיאמר רק על מי ש"הוא א-ל, הוא היוצר, הוא הבורא" (אבות ד, כב).

בעל דין שיש לו טענות על התנהלות משנהו מתייצב בבית הדין, ממלא אחר הוראות בית הדין, טוען את טענותיו ופורש את ראיותיו, ולבסוף מציית לפסקי הדין.

בעל דין הנמנע מהתייצבות, מפר פסקי דין והחלטות שיפוטיות ובמקום לנהל הליך הוגן בנוגע לטענותיו מנסה לסחוט ממשנהו ויתורים כאלה ואחרים בתמורה לקיומו של פסק הדין אינו יכול לחסות תחת האמירה "יש לי טענות".

גם לעצם הטענות אין בדין עם האיש וכידוע ניתן פסק דין מנומק בעניין.

האישה שבה ארצה תוך שהיא מממשת את זכותה (ואת המצווה המוטלת עליה) על פי דין תורה, האיש יכול היה לשוב עימה ארצה והוא שבחר שלא לעשות כן. פירוק הבית והנתק מן הקטין הנובעים מכך נזקפים על פי דין תורה לחובתו של האיש ולא לחובתה של האישה, "הכל מעלין לארץ ישראל" וכשאישה מעוניינת לעלות והאיש מסרב "יוציא ויתן כתובה".

זהו דין תורה ואין בלתו – גם אם יש 'רבנים' (או 'רע בנינים') במקום מושבו של האיש שלא נוה להם להכיר בכך, התומכים בסרבנות הגט של האיש ובניסיונות הסחיטה שלו כלפי האישה, תוך שהם מסייעים להרים יד בתורת משה, ותומכים בידי בעל מעגן וסחטן המפר את פסק הדין ברגל גסה. אף הללו עתידים ליתן את הדין.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ו. לא זו אף זו: מתווה ההסכם שהסכימה לו האישה, שגם הוא היה נדיב מאוד כלפי האיש, הבטיח, למרות זאת, את מלוא זכויותיו של האיש והרבה מעבר לכך, לרבות לעניין הקשר עם הקטין. אלא שתאבוננו של האיש אינו יודע שובעה כנראה.

ז. התנגדות האיש למינוי אקטואר נוכח דרישתו ל'הסכם' שבמסגרתו לא יאוזנו זכויות הצדדים ולא יחולק רכושם כדין – אינה יכולה להתקבל.

ההסכם שמציע האיש הוא הסכם בלתי־ראוי, בלתי־הוגן ובלתי־קביל כאמור, ואף לו היה הסכם שאפשר להסכים לו – לא הייתה חובה להסכים לו, כמובן, ובהעדר הסכם הרי שיש לחלוק בנכסים על פי דין, ומשכך מתבקש מינוי אקטואר.

החלטה אופרטיבית בדבר מינוי אקטואר תינתן בתיק הרכוש.

ח. החלטתי זו מותרת בפרסום.

נוכח החלטתנו בדבר פרסום פרטיו של האיש המעגן (הגוררת בפועל גם את פרסום פרטי האישה, שבעצמה אף פעלה למימוש ההחלטה) מותר גם פרסומה של החלטתי זו במלואה ללא צורך בהשמטת שמות הצדדים.

ניתן ביום כ"ב באדר התשפ"ו (11.3.2026).

הרב יחיאל חיים פריימן

עותק זה עשוי להכיל שינויי ותיקוני עריכה

גט

OVER

משפחה • משפט • ומה שביניהם

WWW.GET-OVER.CO.IL

